

DENNIS LEHANE

POD ROUŠKOU NOCI

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽIL DAVID PETRŮ

*Pro Angie
jel bych celou noc...*

LIVE BY NIGHT
Copyright © 2012 by Dennis Lehane
All rights reserved.
Translation © David Petrů, 2016

ISBN 978-80-7432-701-8

Kněží a válečníci jsou prapodivným způsobem spjati.

— CORMAC MCCARTHY: KRVAVÝ POLEDNÍK
(př. Martin Svoboda)

Je pozdě být hodný.

— LUCKY LUCIANO

ČÁST I

BOSTON

1926–1929

kapitola jedna

PŮLNOČNÍ CHLAP VE VEČERNÍM MĚSTĚ

O pár let později vyvezli Joea Coughlina ve vlečném člunu do Mexického zálivu a zalili mu chodidla do vaničky s betonem. Zatímco dvanáct gangsterů čekalo, až budou dost daleko na širém moři a budou ho moct hodit přes palubu, Joe poslouchal bafání motoru a sledoval, jak za zádí pění bílá voda. A napadlo ho, že prakticky všechno podstatné – dobré či špatné –, co se v jeho životě stalo, se dalo do pohybu onoho rána, kdy mu poprvé přišla do cesty Emma Gouldová.

Setkali se krátce po rozbřesku v roce 1926, když Joe s bratry Bartolovými vyloupil hernu za jednou z ilegálních putyk Alberta Whitea v jižním Bostonu. Než do ní vkročili, neměli Joe ani Bartolové nejmenší tušení, že putyka patří Albertu Whiteovi. Kdyby to věděli, okamžitě by se rozprchli do tří různých směrů, aby co nejvíc znesnadnili případné pronásledování.

Po zadních schodech seběhli naprosto hladce. Bez problémů prošli prázdným lokálem. Bar a kasino se nacházely v zadní části skladu s nábytkem u přístaviště, jenž měl podle Joeova šéfa Tima Hickeyho patřit jakýmsi neškodným Řekům, kteří se přednedávnem přistěhovali z Marylandu. Jenže když vstoupili do zadní místnosti, právě tam probíhala partička pokeru – pět karbaníků popíjelo z těžkých křišťálových sklenic jantarovou kanadskou whisky a nad jejich hlavami se vznášel šedivý koberec cigaretového kouře. Uprostřed stolu se tyčil kopec peněz.

Ani jeden z těch chlapů nevypadal jako Řek. Natožpak neškodný Řek. Saka měli přehozená přes opěradla židlí, takže

byly zřetelně vidět pistole v pouzdrech u pasu. Když Joe, Dion a Paolo vešli s bouchačkami v rukou, žádný z mužů po zbrani nesáhl, ale Joe viděl, že o tom nejeden z nich uvažuje.

Jakási žena právě přinesla ke stolu pití. Odložila tác, zvedla z popelníku cigaretu, potáhla a zdálo se, že tváří v tvář třem namířeným pistolím zazívá. Jako by chtěla požádat, ať si jako přídatek připraví něco zajímavějšího.

Joe a Bartolové měli klobouky stažené hluboko do očí a spodní část obličeje zahalenou černým šátkem. Což bylo dobře, protože kdyby je tady někdo poznal, zbýval by jim zhruba půlden života.

Brnkačka, ujišťoval je Tim Hickey. Vpadněte tam nad ránem, až tam zůstane sedět jen pár trotlů v účtárně.

Na rozdíl třeba od pěti ozbrojených zabijáků u stolu s pokerem.

„Víte, komu to tady patří?“ zeptal se jeden z hráčů.

Joe ho nepoznával, zato znal chlapa, který seděl vedle – byl to Brenny Loomis, bývalý boxer a člen gangu Alberta Whitea, největšího Hickeyho rivala v pašerácké branži. V poslední době se proslýchalo, že Albert nakupuje samopaly Thompson, protože se schyluje k válce. Je to prý na vás: vyberte si stranu, nebo si vyberte náhrobní kámen.

„Všichni uděláte, co vám řeknu, a nikomu nezkřívíme ani vlásek,“ řekl Joe.

Ten chlap vedle Loomise si znovu otevřel hubu. „Ptal jsem se tě, jestli víš, komu to tady patří, idiote.“

Dion Bartolo ho přetáhl pistolí přes ústa. Takovou silou, že mu rozrazil ret a shodil ho ze židle. Aby všichni ostatní pocho-pili, o kolik je lepší být ten, co pažbou přes držku nedostal.

„Všichni kromě slečny na kolena,“ přikázal Joe. „Dejte ruce za hlavu a proplest prsty.“

Brenny Loomis se Joeovi zahleděl do očí. „Až to tady skončí, zajdu za tvou matkou, chlapečku. Pomůžu jí vybrat sako, který ti má připravit do rakve.“

Loomis, někdejší boxer z Mechanics Hall a sparingpartner

„Zákeřnáka“ Mullinse, měl údajně pěst tvrdou jako pytel ku-lečnickových koulí. Pro Alberta Whitea zabíjel. Nešlo přímo o zaměstnání, o jediný zdroj jeho obživy, ale prý Albertovi naznačil, že kdyby se z toho mělo stát místo na plný úvazek, má na ně přednostní právo.

Joe nikdy nezažil podobný strach, jako když se zadíval do Loomisových hnědých očí, přesto pokynul pistolí k podla-ze a byl sám překvapený, že se mu nezachvěla ruka. Brendan Loomis si propletl prsty za hlavou a klekl si. Po něm násle-dovali i ostatní.

Té holce Joe řekl: „Pojďte sem, slečno. Nic se vám nestane.“

Zamáčkla cigaretu a zahleděla se na něj, jako kdyby přemýš-lela, jestli si má zapálit další nebo si třeba jít dolít pití. Potom vykročila k němu, dívka zhruba jeho věku, něco kolem dvacít-ky, se zimníma očima a pletí tak bledou, že téměř rozeznával krev a tkáň pod ní.

Zatímco sledoval, jak se k němu blíží, začali bratři Barto-lové odzbrojovat karbaníky. Pistole hlučně dopadaly na ved-lejší stůl na blackjack, ale dívka ani nemrkla. Za šedí v jejích očích tančily plamínky.

Postavila se přímo před hlaveň a zeptala se: „A co si bude pán k té loupeži dneska poránu přát?“

Joe jí podal jeden ze dvou plátěných pytlů, které s sebou při-nesl. „Ty peníze na stole, prosím.“

„Hned to bude.“

Než došla ke stolu, vyndal z druhého pytle jedny pouta a pak ho hodil Paolovi. Paolo se sklonil u prvního karbaníka, spou-tal mu ruce za zády a pokračoval k dalšímu.

Dívka shrnula bank ze středu stolu – Joe zaregistroval nejen peníze, ale i hodinky a šperky –, potom posbírala jednotlivé sázky. Paolo mezitím spoutal všechny muže na podlaže a za-čal jim dávat roubíky.

Joe si prohlédl celou místnost – za zády měl kolo rulety, u zdi pod schody stál stůl na kostky. Kromě toho napočítal tři stoly na blackjack a jeden na bakarát. U zadní zdi šest hracích

automatů. Nízký stůl s desítkou telefonů zastával roli telegrafní agentury, na nástěnce za ním se skvělo pořadí koní ze včerejšího dvanáctého dostihu v Readville. Na jediných dalších dveřích kromě těch, jimiž vešli, bylo křídou napsáno velké *T* jako *toaleta*, což dávalo smysl, protože když pijete, musíte mít kam jít na malou.

Jenže když Joe před chvílí procházel lokálem, viděl tam dvoje záchody, což jistě muselo stačit. Navíc na těchhle dveřích visel zámek.

Ohlédl se na Brennyho Loomise, který z podlahy, s roubíkem v puse, pozorně sledoval, jak se Joeovi točí kolečka v hlavě. Joe naopak sledoval, jak se točí ta v hlavě Loomisově. A rázem věděl, že to, co ho napadlo při prvním pohledu na ten zámek, je pravda: tyhle toalety nejsou toalety.

Je to účtárna.

Účtárna Alberta Whitea.

Vzhledem k tomu, kolik v posledních dvou dnech – o prvním studeném říjnovém víkendu – vydělala Hickeyho kasina, nacházelo se za těmi dveřmi asi nemalé jmění.

Nemalé jmění Alberta Whitea.

Dívka se k němu vrátila s pytlek pokerového lupu. „Váš dezert,“ řekla, když mu pytel podávala. Pořád ho dráždilo, jak nehybně na něj zírá. Vlastně ani ne na něj, skrz něj. Byl přesvědčený, že naprosto jasně vidí jeho obličej schovaný za šátkem a pod nízko posazeným kloboukem. Jednou ráno ji potká cestou pro cigarety a ona zaječí: „To je on!“ A než zavře oči, bude plný olova.

Vzal si pytel a zakýval pouty pověšenými na prstě. „Otočte se.“

„Jistě. Hned to bude.“ Obrátila se k němu zády a zkrřížila ruce. Klouby přitisknuté ke kříži, prsty roztažené přes zadek. Joe si uvědomil, že zadky jsou skutečně to poslední, čemu by teď měl věnovat pozornost. Tečka.

Zacvakl jí první pouto kolem zápěstí. „Budu něžný.“

„Kvůli mně se nepřemáhejte.“ Ohlédl se přes rameno. „Stací, když tam nebudu mít jizvy.“

To je proříznutá papula.

„Jak se jmenujete?“

„Emma Gouldová,“ odpověděla. „A vy?“

„Pan Hledaný.“

„Všema holkama, nebo jen policií?“

Nedokázal s ní držet krok a zároveň sledovat zbytek místnosti, proto ji otočil k sobě a vytáhl z kapsy roubík. Roubíky připravili z pánských ponožek, které Paolo Bartolo ukradl ze supermarketu Woolworth's, kde pracoval.

„Vy mi dáte do pusy ponožku.“

„Ano.“

„Ponožku. Mně do pusy.“

„Je nepoužitá,“ odvětil Joe. „Přisahám.“

Nakrčila jedno obočí. Bylo stejně matně měděné jako její vlasy, a k tomu hebké a lesklé jako hermelín.

„Vám bych nikdy nelhal,“ dodal Joe a měl v tu chvíli pocit, že říká pravdu.

„Přesně to obvykle tvrdí lháři.“ Otevřela ústa jako dítě smířené se lžící medicíny a on měl pocit, že by měl dodat ještě něco, ale nenapadlo ho co. Chtěl se jí na něco zeptat, čistě proto, aby znovu slyšel její hlas.

Když jí nacpal ponožku do úst, vyvalila oči, a když pak uviděla motouz v jeho ruce, pokusila se ji vyplivnout – jako všichni –, ale byl na ni připravený. Natáhl jí motouz pevně přes ústa a přes tváře dozadu. Když ho za hlavou zavazoval, tvářila se, jako by spolu až do té chvíle jednali v nejlepší počestnosti – ba přímo jako by se tím dobře bavila –, ale teď zašel příliš daleko a všechno pokazil.

„Je to poloviční hedvábí,“ řekl.

Opět nakrčené obočí.

„Ta ponožka,“ vysvětlil. „Teď běžte ke svým přátelům.“

Klekla si vedle Brendana Loomise, který za celou dobu ani na okamžik nespustil zrak z Joea.

Joe se zadíval na dveře do účtárny, potom na visací zámek. Nechal Loomise, ať si dobře prohlédne, kam se dívá, a pak

upřel zrak přímo Loomisovi do očí. Loomis nasadil prázdný výraz a čekal, co se bude dít dál.

Joe s pohledem nadále upřeným do jeho očí řekl: „Pojďte, hoši. Máme hotovo.“

Loomis pomalu mrkl a Joe se rozhodl, že to bude brát jako nabídku míru – nebo jako možnost takové nabídky. Potom odtud vypadli.

Vyšli ven a rozjeli se přes přístaviště. Nebe bylo sytě modré, potřísněné sytě žlutými pruhy. Rackové s křikem stoupali do výše a vrhali se k hladině. Nad přístavní silnicí se zhoupl koš lodního jeřábu, a když Paolo přešel jeho stín, koš se se zasténáním zhoupl zpátky. U hromad postávali přístavní dělníci, dokaři a řidiči nákladáků a v ranním chladu kouřili. Jedna skupinka házela kameny po raccích.

Joe si stáhl okno a nechal si na obličej, na oči, proudit studený vzduch. Byl cítit solí, rybí krví a benzinem.

Z přední sedačky se k němu obrátil Dion Bartolo. „Vyzvídals, jak se ta krasotinka jmenuje?“

„Jenom jsem konverzoval,“ odpověděl Joe.

„Dávals jí pouta, jako kdybys jí spínal šaty špendlíkem. Zvals ji někde na zábavu, co?“

Joe vyklonil hlavu z okna a co nejlouběji nasál špinavý vzduch. Paolo vyjel z doků směrem k Broadwayi, jejich Nash Roadster bez problémů uháněl padesát kilometrů v hodině.

„Už jsem ji viděl,“ podotkl Paolo.

Joe vtáhl hlavu zpátky do auta. „Kde?“

„Nevím. Ale viděl. Určitě.“ Vletěl s roadsterem na Broadway, až všichni uvnitř nadskočili. „Třeba bys jí mohl napsat básničku.“

„Básničky si strč někde,“ odsekl Joe. „Nechtěl bys laskavě trochu zpomalit, ať se neřítíme, jako bysme něco ukradli?“

Dion se obrátil k Joeovi a položil ruku na opěradlo. „Brácha jednou jedný holce básničku fakt napsal.“

„Kecáš.“

Paolo mu ve zpětném zrcátku pohlédl do očí a vážně přikývl.

„A co z toho bylo?“

„Nic,“ odpověděl Dion. „Neuměla číst.“

Zamířili na jih k Dorchesteru a uvízli v zácpě způsobené tím, že těsně před Andrewovým náměstím chcipl na ulici kůň. Všichni ho museli objíždět a kromě něj i převržený povoz s ledem. Střípky ledu se leskly v mezerách mezi dlažebními kostkami jako kovové hobliny a ledař stál vedle zdechliny a kopal ji do žeber. Joe celou cestu myslel jen na tu holku. Měla suché a hebké ruce. Byly drobné a ve spodní části dlaní zbarvené dorůžova. Žíly na zápěstí fialové. Za pravým uchem měla černou pihu, ale za levým ne.

Bratři Bartolové bydleli na Dorchester Avenue nad řezníkem a ševcem. Řezník se ševcem si vzali dvě sestry a navzájem se nenáviděli jen o něco méně, než nenáviděli svoje ženy. Přes všechnu nenávist se však rozhodli, že budou ve společném sklepe provozovat ilegální putyku. Každý večer se u nich scházeli lidé z ostatních šestnácti farností Dorchesteru a někdy až z oblasti North Shore, aby svlažili hrdlo tím nejlepším montrealským alkoholem a poslechli si srdceryvné písně černošské zpěvačky Delily Deluthové. Putyce se neoficiálně říkalo Tkanička, což řezníka hnětlo tak, že mu vzteky vypadaly všechny vlasy. Bratři Bartolové vysedávali v Tkaničce skoro každý večer, což bylo v nejlepším pořádku, ale nastěhovat se přímo nad lokál, to Joeovi připadalo značně na hlavu. Stačil jeden legitimní zátať poctivých policajtů nebo agentů ministerstva financí, kteří by se jistě nerozpakovali vyrazit u Diona a Paola dveře, a našly by se peníze, zbraně a šperky, jejichž vlastnictví by dva Makaróni zaměstnaní v potravinách a v obchodním domě velmi těžko vysvětlovali.

Pravda, šperky obvykle putovaly rovnou k Hymiemu Dragovi, překupníkovi, kterého využívali už od dob, kdy jim bylo patnáct, ale peníze obvykle končily buďto na hracím stole v zadní místnosti Tkaničky, nebo v jejich matracích.

Joe se teď opřel o lednici a sledoval, jak tam Paolo ukládá svůj a bratrův dnešní podíl: odhrnul potem zažloutlé prostředradlo, čímž odhalil několik otvorů, které do boku matrace vyřezali, Dion mu podával balíčky bankovek a Paolo je pečoval dovnitř, jako kdyby nadíval svátečního krocana.

Třiadvacetiletý Paolo z nich byl nejstarší. O dva roky mladší Dion přesto vypadal dospělejší – možná proto, že byl inteligentnější, anebo proto, že byl zákeřnější. Joe, který měl příští měsíc oslavit dvacetiny, byl sice ze všech nejmladší, ale za mozek celé bandy byl ostatními dvěma považován už od svých třinácti let, kdy poprvé spojili síly, aby bourali novinové stánky.

Paolo se zvedl z podlahy. „Už vím, kde jsem ji viděl.“ Oprášil si kolena.

Joe se odlepil od lednice. „Kde?“

„A pak že po ní nejede,“ ušklíbl se Dion.

„Kde?“ zopakoval Joe.

Paolo ukázal na podlahu. „Dole.“

„V Tkaničce?“

Paolo přikývl. „Byla tam s Albertem.“

„S kterým Albertem?“

„S Albertem, králem Černý hory,“ ozval se Dion. „S kterým asi Albertem?“

V Bostonu žil bohužel jen jediný Albert, u něhož nebylo třeba zmiňovat příjmení. Albert White, tentýž chlap, kterého právě okradli.

Albert byl někdejší hrdina filipínských válek proti Morům a bývalý policista, kterého podobně jako Joeova bratra po stávce v roce 1919 vyhodili z práce. Momentálně vlastnil Whiteův autoservis a opravnu automobilových skel (dříve Halloranův pneuservis), restauraci Downtown Café (dříve Halloranův Lunch Counter) a Whiteovu nákladní transkontinentální dopravu (dříve Halloranova autodoprava). Proslýchalo se, že Bitsyho Hallorana oddělal osobně. Bitsy schytl jedenáct kulek v dubové telefonní budce v samoobsluze Rexall na Eglesonově náměstí. Tolik ran vypálených z takové blízkosti způsobilo, že

se budka vzňala. Albert údajně její ohořelé zbytky koupil, restauroval ji, nechal si ji nainstalovat do pracovny svého domu na Ashmont Hillu a vyřizoval z ní veškeré telefonáty.

„Takže je to Albertova holka.“ Představa, že jde jen o jednu ze společníků gangsterského bosse, Joea trochu zchladila. Už si totiž představoval, jak spolu uhánějí přes Státy v ukradeném autě, nezatížení minulostí ani budoucností, vstříc rudému nebi a západu slunka až kamsi do Mexika.

„Viděl jsem je pohromadě třikrát,“ pokračoval Paolo.

„Tak dokonce třikrát.“

Paolo sklopil zrak k prstům, aby se ujistil, že to spočítal správně. „Jo.“

„Tak proč teda roznáší pití v jeho herně?“

„A co by měla dělat?“ opáčil Dion. „Jít do důchodu?“

„Ne, ale...“

„Albert má manželku,“ dodal Dion. „Kdo ví, jak dlouho takováhle lehká holka po jeho boku vydrží?“

„Tobě připadala jako lehká holka?“

Dion, s očima upřenýma na Joea, pomalu palcem odšrouboval víčko z láhve kanadského ginu. „Připadala mi jen jako holka, která nám nahrnula prachy do pytle. Už bych si ani nevzpomněl, jakou měla barvu vlasů. Už bych si ani –“

„Tmavě blond. Skoro světle hnědou, ale ne úplně.“

„Je to Albertova holka.“ Dion nalil všem panáka.

„To je toho,“ odvětil Joe.

„Úplně stačí, že jsme mu právě vybilili podnik. Vůbec neuvažuj o tom, že bys ho připravil ještě o něco dalšího. Rozumíš?“ Joe neodpověděl.

„Rozumíš?“ zopakoval Dion.

„Rozumím.“ Joe se natáhl pro drink. „Jasně.“

Ve Tkaničce se neukázala tři dny. Joe si tím byl jistý – seděl tam, od otvíračky po zavíračku, každý večer.

Přišel Albert, v jednom ze svých charakteristických šedobílých

obleků s úzkým proužkem. Jako kdyby byl někde v Lisabonu. Nosil k nim hnědý plstěný klobouk, který mu ladil s hnědými botami, které mu ladily s hnědým proužkem na obleku. Když napadl sníh, nosil hnědé obleky s šedobílým proužkem, šedobílý klobouk a hnědobílé psí dečky. Po únoru je vyměnil za tmavě hnědé obleky, tmavě hnědé boty a černé klobouky; Joe byl i tak přesvědčený, že po většinu roku by nebylo nijak těžké ho v noci trefit. Zastřelit ho v nějaké postranní uličce z dvaceti metrů lacinou bouchačkou. Ani byste nepotřebovali pouliční lampu, abyste viděli, jak se ta bílá barví dočervena.

Alberte, Alberte, říkal si Joe, když Albert onoho třetího večera v Tkaničce proplul kolem jeho barové stoličky, kdybych věděl, jak na to, oddělal bych tě jako nic.

Jediný problém spočíval v tom, že Albert do postranních uliček moc často nechodil, a když už do nějaké šel, měl s sebou čtyři bodyguardy. A i kdybyste se přes ně nějak dostali a skutečně ho oddělali – a Joe, jelikož skutečně nebyl žádný zabiják, se v duchu podivil, proč vůbec o zabití Alberta Whitea najednou uvažuje –, dosáhli byste nanejvýš toho, že byste jeho partnerům zničehonic rozvrátili obchodní impérium, přičemž k partnerům Alberta Whitea patřila policie, Italové, židovská mafie v Mattapanu a několik legitimních byznysmenů, včetně bankéřů a investorů zajímajících se o kubánskou a floridskou cukrovou třtinu. Rozvrátit takové obchodní impérium v takhle malém městě by bylo jako strčit tygroví v zoo flák čerstvého masa na holé dlani.

Albert se k němu nečekaně obrátil a zadíval se na něj, takže Joeovi proběhlo hlavou: On to ví, on to ví. Ví, že jsem ho okradl. Ví, že chci jeho holku. Všechno to ví.

Ale Albert se zeptal: „Nemáš oheň?“

Joe rozškrtl sirku o bar a připálil Albertu Whiteovi cigaretu.

Albert sfoukl sirku a zároveň foukl Joeovi kouř do obličeje. „Díky, chlapče,“ řekl a odkráčel, pleť stejně bílou jako oblek, rty stejně červené jako krev, která mu proudila do srdce a zase ven.

*

Čtvrtý den po loupeži Joe poslechl jakési vnitřní nutkání a vrátil se do skladiště nábytku. Málem ji minul; sekretářkám končila směna společně s dělníky, s řidiči vysokozdvizných vozíků a s lodními nakladači, oproti nimž však sekretářky vrhaly menší stíny. Muži vycházeli ze skladiště s dokařskými háky pověšenými přes rameno špinavých bund, halasili a kroužili kolem mladých žen, hvízdali a vyprávěli vtipy, kterým se smáli jen oni sami. Ženy na to nejspíš byly zvyklé, protože v širším kruhu mužů pevně udržovaly vlastní menší kroužek, a mnozí muži brzy odpadli; někteří zůstali u skladiště, jiní jen zvolnili krok a další zamířili k nejhůře strážnému tajemství přístaviště – k hausbótu, na němž se naléval alkohol už od onoho prvního rána, kdy se Boston probudil do prohibice.

Hlouček žen se držel těsně u sebe a hladce procházel přístavištěm. Joe ji zahlédl jen díky tomu, že se jiná dívka se stejnou barvou vlasů zastavila, aby si upravila podpatek, a Emmín obličej zaujal ve skupince její místo.

Joe opustil místo poblíž nakládacího mola společnosti Gillette, kde stál, a s odstupem zhruba padesáti kroků se vydal za hloučkem. V duchu si opakoval, že je to holka Alberta Whitea. Opakoval si, že se naprosto pomátl a musí s tím okamžitě přestat. Nejenže by neměl na přístavišti v jižním Bostonu nahánět holku Alberta Whitea, správně by vůbec neměl být ve státě, dokud nebude mít jistotu, že ho při té loupeži v pokersovém doupěti nikdo nepoznal. Tim Hickey byl kdesi na jihu pro zásilku rumu, takže zatím neměl příležitost vysvětlit, jak se mohlo stát, že jim dal tip na špatný podnik, a bratři Bartolové se drželi při zemi a sekali dobrotu, dokud se nedozvědí, jak se věci mají; zato Joe, údajně ten nejinteligentnější z nich, tady čenichá kolem Emmy Gouldové jako hladový pes, když zvětří vůni z kuchyně.

Vypadni odsud, vypadni odsud, vypadni odsud.

Joe věděl, že ten vnitřní hlas má pravdu. Byl to hlas rozumu. A jestli ne rozumu, pak jeho anděla strážného.